

TORNUL DE VECHERE

Vestire a Prezenței lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intuietocoasă
ca Noaptea !” Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Martie No. 3.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

FACETI ACEASTA SPRE AMINTIREA MEA	35
Pâinea și vinul	35
Luminați de spiritul sfânt	26
Aceasta este sângele meu	37
Făcuți asemenea lui	38
Dacă nu judecă trupul Domnului	38
Să ne examinăm pe noi înșine	39
Cine se poate împărtași din Cină	39
Fiind mai mulți noi suntem o pâine	40
Semnificația vinului	40
Au cântat o rugăciune	41
Modul de procedură la Cina Domnului	42
VOTUL MEU CĂTRE DOMNUL	43
ÎN GRĂDINA GHETSIMANI	45
MUNCA SECERISULUI (Cap. VI., urmare)	46

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și edutam să
văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se
opun”. — Habakuk 2:2.

STANCA VARSTELOR
ALTFUNDAMENTNIMENU
FOATE PUNE
O'RESCUMPARARE
PENTPU TOTI

OWTRET

Pe pământ strămoare, a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clășelor neliniștite și tulburate
și de osenimii mai și vor de suferință și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile (mădun) (ecclesiasticismul) vor fi zgudite
Așa voi când veți vedea aceasta înimplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, căcați capetele voastre (și vă bucurați)
ca să apropiați răscumpărarea voastră. — Matei 24:88; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTĂ ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor celor căzuți în plămădă. Căci Biblia după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profesiilor biblice în lumina înțelesului plârilor de azi; dar tratează articole speciale privind credința, speranța și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominație.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este de drept negată sau altom invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a feteșării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (plani) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri. în felul cum a fost descoperită acum”. — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, întru atâtă în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerile ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cei cari nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referințe pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVĂȚĂ APRIAT

- Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale, (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor”. — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.
- Că în timpul de acum se încează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceri „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măestru divin „le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplă templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.
- Că baza oricărei speranțe și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru cărare omni, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale convenite”; va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume”. — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.
- Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitoari, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași fetei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comostenire, mării Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.
- Că misiunea prezentă a Bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.
- Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturore*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și măreata lui soată, biserică, tuturor acelor care pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci distrasi. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ — REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRATIV — STRADA SURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.
ABONAMENTUL: În țară pe an 35 Lei; pe jumătate de an 30 Lei; Pentru America pe an 150 Dolari. (Abonamentul se plătește înainte)

PENTRU CEI CARI COMANDĂ BIBLIILE

Se aduce la cunoștința ceteritorilor noștri, că până la noui dispozițiuni, numai comanda însoțită de bani sur fi satisfăcute, sau acele cari vor fi cerute cu ramburs. Mai jos se publică prețul bibliilor din care se poate cu ușurință găsi prețul oricărei biblii.

PREȚUL BIBLIILOR:

No. 697 Biblie de familie, format mare, legată în pânză	115 Lei
No. 698 Biblie de familie, format mare, legată în piele aurită	165 "
No. 698-a Biblie de familie, format mare, în legătură mai fină	205 "
No. 694 Biblie (Nirulescu, legată în pânză moale)	95 "
No. 695 Biblie (Nirulescu, legată în pânză aurită)	135 "
No. 696 Biblie (Nirulescu, legată în piele aurită)	165 "
No. 691 Biblie de familie, format mic	75 "
No. 699 Biblie (Cornilescu, legată în pânză moale)	90 "
No. 699-a Biblie (Cornilescu, legată în piele)	140 "

TESTAMENTE:

No. 706 Testament cu Psalmi	14 Lei
-----------------------------	--------

ALTE CĂRȚI DE STUDIU:

Volumul I	45 Lei
Tabernacolul	20 "
Carte de întrebări la vol.	5 "
Ce spune scriptura despre Iad	7 "
„Milioane”	7 "
„Milioane” în limba germană	10 "
„Milioane” în limba evreie	10 "
Mană cerească	100 "

ADRESĂ NOASTRĂ TELEGRAFICĂ

Când voii să ne trimiteți telegramă, nu mai este nevoie să scrieți numele nici unuia și nici strada. În loc de adresă scrieți numai aceste două cuvinte: **„VIATA” — CLUJ** și apoi ceea ce doriți să ne scrieți. În felul acesta economisiți banii.

MANĂ CEREASCĂ

După cum am anunțat într'un număr trecut, putem acum servi fraților cu Mană mai efitine. Manele

sunt aceleaș ca și celelalte decât pe hârtie mai inferioară dar foarte bună și sunt legate în piele de hârtie. Prețul la aceste, cuprins și poșta, este 50 Lei. Preț special pentru colportori și cei cari vând foi, etc.

CĂRȚI POȘTALE

Cărți poștale cu chipul Mântuitorului pe de o parte, sub care este tipărită o bucată din o scrisoare a lui Publius Lentulus către Senatul Roman despre Isus. Pe cealaltă parte loc pentru corespondență și adresă. Se pot vinde foarte ușor în legătură cu foile și alte cărți: 1 leu bucata, 50 de bani la colportori.

CREEREA LUMII

O broșură de 40 pagini, care cuprinde capitoul care a apărut și în Calendar, și tratează aceasta învățatură din punct de vedere Biblic și științific. Broșura e bună de recomandat oricui, mai ales învățătorilor și cărturarilor. Ea se vinde cu 3 lei. Preț special p. colportori și acei cari cumpără mai multe spre ale vinde la streini (nu între frați).

Mai avem încă tablouri de perete anunțate în numărul trecut. Pentru prețuri vezi acel număr.

Broșura nouă „Ce spun Scripturile despre Iad” trece minunat pe un preț atât de mic.

CINA DOMNULUI PE 1923

cade în anul acesta Vineri seara în 30 Martie. Invățătură despre aceasta apare în numărul de față al Turnului de Veghere.

Fiindcă nouă ni-e imposibil (cu neputință) de-a servi la fiecare Adunare, din cauza că suntem foarte puțini, am hotărât ca fiecare adunare să fie servită de bătrânii ei, iar unde se poate, să se adune din mai multe comune la un loc, pentru comemora această întâmplare de mare binecuvântare pentru toți cari voesc să se împărțesească.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

MARTIE 1923.

BROOKLYN

NO. 3.

„FACEȚI ACEASTA... SPRE AMINTIREA MEA“

„Domnul Isus în noaptea când era dat prins, luă pâine și mulțumind o frânse și zise: Luați, mâncați, acesta este trupul meu, care pentru voi este să fie frânt; aceasta faceți spre a mea amintire. Asemenea și paharul după cinare, zicând: acest pahar este noul așezământ în sângele meu; aceasta faceți, oride câtori îl beți, spre amintirea mea“. — 1 Corintieni 11: 23-25.

MEMORABILĂ serbare e întotdeauna în seara a 14-a a luni Nisan. În 1922*) data aceasta a fost seara zilei de 11 Aprilie. Iar timpul după orele șase. Aceasta e Ziua, când lumea creștină își amintește în fiecare an de moartea lui Isus Christos. Și este o eternă pomenire a lucrurilor, cari au fost în legătură cu dânsul și cu moartea sa.

Nu este aceasta o promisiune a învierii lui Christos și nici a învierii bisericii. Nu este o amintire a celor întâmplate în istoria Ebreilor a paștelor celor dintâi Ebrei, a nimicirii întâilor născuți ai Egiptului, a ieșirii din Egipt, a trecerii peste Marea Roșie, sau a înecării lui Faraon și a armaților oșteni ai Egiptului.

Această pomenire nu este o nutrire, în sens material sau într'unul spiritual, cu actualul trup și sânge al lui Isus. Nu există nici o transubstanțiere sau schimbare fizică actuală a elementelor pâinii și vinului într'un actual trup și sânge al lui Isus, cum își dau cu părerea prietenii noștri Romano-catolici. Și nu se produce nici ceea ce au afirmat prietenii noștri Episcopalieni, că adică pe-o cale spirituală și misterioasă elementele sfințite se prefac în trupul și sângele lui Christos. Ci pomenirea aceasta celebrează însăși moartea lui Isus Christos. Pentru biserica lui Dumnezeu aceasta e de directă și mare importanță și prin simpla lăgăuire sacramentală, instituită de Domnul Isus când a luat cu învățăceii săi cea din urmă cină a Paștelor. În mod netăgăduit s'a reprezentat prin aceasta participarea membrilor bisericii la formele, cari amintesc, necontestat (sigur) și direct, pe Domnul.

Pomenirea aceasta e ceea ce sugerează (dă) în mod natural numele ce i-s'a dat — pomenirea întâi toată a morții Domnului.

Scriptura nu învață nicăiri, că această pomenire are mai multe celebrări. Unii o celebrează

odată pe lună, alții odată pe săptămână, unii la un sfert (trei luni), alții odată la patru luni. O potrivire însă față de această comemorare (amintire) a morții lui Isus Christos nu există decât o singură dată, la aniversarea acestei morți. Deaceia noi îi sărbătorim memoria totdeauna în ziua a 14-lea a luni Nisan, în aceeaș sară, în care Isus și cei doisprezece s'au adunat la ultima cină pe pământ, în sala cea mică de sus.

PÂINEA ȘI VINUL

Cele două elemente la sfânta sărbare sunt pâinea și vinul. La Paștele jidovești și în cele dintâi biserici vinul era amestecat cu apă.

Isus s'a jertfit pe sine însuși în două deosebite dar înrudite chipuri. El și-a dat de bună voe trupul la moarte, și, în legătură cu aceasta, avem multe ilustrații sfinte și simboluri. Și și-a dat apoi viața, și în legătură cu amândouă aceste jertfe avem legături, pe care creștinii e bine să le țină minte.

Moartea trupului său este pomenită prin pâine, iar jertfirea vieții sale prin vin.

Cei 12 apóstoli se așezaseră cu Domnul la praznicul Paștilor. Ei s'au gândit prea puțin, că praznicul acesta va fi oarecum deosebit de alte cini ale Paștelor, pe cari le mâncase împreună mica aceasta familie, al căreia cap era Domnul.

În timpul cinei, când Domnul avea să împartă pâinea neînsuflețită la acei cari luau cina împreună cu El, El a venit cu ceva, ce pentru cei doisprezece era o deplină inovație (nouătate).

Era obicei la Paști, ca prăznuitorul să explice, ce însemnau deosebitele formalități ale cinei. Ca un adaos la cuvintele ce se vor fi întrebuințat în legătură cu semnificația pâinii neînsuflețite, el a luat o pâine și ținând-o în mână a binecuvântat-o. A frânt-o apoi, făcând o neobișnuită schimbare în formula familiară a cinei Paștelor. Cu cuvintele, cari de atunci au fost repetate de bilioane de ori de către creștinii ce l-au urmat pe Christos, el a spus, că pâinea

reprezintă trupul său care se jertfește pentru ei și pentru mulți. După ce cu toții au mâncat din pâine, i-a învățat, că oride câteori ei sau acei cari prin învățătura se vor crede într'ansul, vor sărbători amintirea acesteia, să facă „acest” nou lucru instituit de El atunci.

Cina a continuat și după ce s'a sfârșit și se pare, înainte de lunga conversație ce-a avut-o cu ei și care s'a sfârșit cu cântatul unui psalm, El a luat ultimul pahar dintre cele patru îndătinat la cina cea de Paști. După obicei, a rostit mulțumite, l-a întins apoi celor doisprezece, spunându-le să bea din el cu toții și spunându-le, că de-aci înainte paharul de heritisirii (felicitări la momente fericite) va avea menirea de a însemna ceva nou. Li-a spus, că este sângele său, sângele noului testament, sau legământ, făcut pentru ei și pentru mulți, pentru jertarea păcatelor.

Mica tovarășie știa, că vechea lege a Contractului sau a testamentului, a fost sfințită cu sânge de tauri și capre, și au fost învățați să creadă, că sângele taurilor și caprelor spală păcate. El li-a spus, că acest vin va reprezentate de aci înainte însuși sângele său și că acest sânge e sângele care va sfinți noul testament, noul legământ. Mai pe urmă ei au aflat, că a fost făcut pentru ei și pentru mulți și că este pentru iertarea actuală a păcatelor și că sângele taurilor și caprelor nu avea puterea să spele cumva păcatele.

În scurt după aceea Domnul a fost mințit sau părât de către unul dintre prietenii favoriți, a fost judecat cu mărturii strâmbe și osândit la moarte după o judecată nedreaptă. A fost apoi răstignit, a murit și s'a îngropat.

LUMINAȚI DE SPIRITUL SFÂNT

Pe-atunci, cei doisprezece apostoli nu puteau înțelege nici o semnificație a inovației (noutății) făcute de Domnul la cina Paștelor. Poate ei discutau unii cu alții despre noua îndepărtare de ritualul care avea mai bine de o mie de ani vechime. Fără îndoielă, ei își vor fi bătut capul cu lucrul acesta, întrebându-se ce va fi voit Domnul să înțeleagă prin aceasta.

Neașteptata întoarcere din moarte a Domnului li-a arătat însă, că nu era numai o taină în aceasta, ci și o mare putere, o operație supranaturală a lui Dumnezeu, în legătură cu faptele Domnului și învățătorului lor. Este scris, că dânsul i-a învățat multe lucruri despre împărăția lui Dumnezeu, despre treburile bisericii, și nu este întemeiat a ne gândi, că el li-ar fi explicat ceva despre noua formă a cinii Paștelor.

A venit apoi ziua Rusaliilor. Domnul și învățătorul lor se ridicase dintre ei la ceruri. Ei îl văzuseră îndepărtându-se în cerul azuriu (albastru senin) al Palestinei. Își amintiau și se supuneau îndemnului lui de a nu se depărta de Ierusalim, pentru că le va trimite pe cineva. Ei erau adunați în sala de sus a casei, în Ierusalim, în ziua Rusaliilor și fără veste au avut să vadă, că Sfântul Spirit se pogoară asupra lor în acel minunat chip. De-atunci toate li-s'au făcut cunoscute.

Cei doisprezece și-au amintit de câte li-a spus și a făcut învățătorul în viața sa. Și au început să le înțeleagă. Mare a trebuit să le fie bucuria în adunările lor, când fiecare dintre ei a putut să explice ce a făcut Isus și ce însemnau acelea într'adevăr. Vorbia prin ei duhul sfânt și acesta li-a arătat întreaga însemnătate a cinei memorabile (de amintire). Apostolul Pavel a dat expresie înțelegerii pe larg a cinei celei de pe urmă. Dânsul a explicat, că pâinea și vinula însemnat nu numai trupul și sângele lui Isus Christos, ci însemnă totodată prezenta asociație a creștinilor cu Domnul, în întreaga pâinea și sângele.

Spiritul li-ălămurit, că Messia — Christos — despre care ei crezuseră că este numai o individualitate (persoană), a fost în mod divin desemnat pentru a fi o tovarășie de persoane sfinte, al căror cap a fost Isus, iar creștinii credincioși membrii acestei tovarășii sau corporațiune.

Ei au văzut, că în toate lucrurile în afară de șefie (cărnuire) Capul a fost făcut asemenea fraților și că ei au fost făcuți asemenea lui. — Ebrei 2:17.

PÂINEA TRUPUL SĂU

În lumina care avea să lumineze tot mai mult și mai mult, pâinea a simbolizat întâi și întâi de toate trupul, desăvârșita umanitate, a lui Isus. Foarte curând s'a ajuns la concluzia, că pâinea este făcută din multe părți de făină și a simbolizat asociația, partășenia, tovarășia membrilor bisericii într'o desăvârșită umanitate în trupul lui Isus Christos. A fost o tovarășie atribuită și totuș reală și tangibilă (ce se poate pipăi) totuș, după cum valoarea atribuită prin girare (garantarea) unei note comerciale, este reală și de valabilitate actuală (ce se poate folosi în prezent). O astfel de atribuție dă valoare, participare, tovarășie, faptului girat.

Sfântul Pavel a scris astfel Corintenilor: „Pâinea pe care o frângem nu este oare împărțire cu trupul lui Christos?” — 1 Corinteni 10:16.

Modern, a te împărțași, înseamnă a mânca din ceva. Este semnificația comună legată de memorabilul act al frângerii pâinii. Ideea fundamentală acestei erori sau concepții parțiale despre ad este aceea că cel ce se împărțește mănâncă.

asimilează (a praface alimentele în ființă) trupul lui Christos numai într'un sens actual (înțeles prezent) sau unul spiritual.

Nu este aceasta ideea cea adevărată, pentru că nu este ideea completă. Fiecare persoană sfințită poate asimila sau avea un loc în trupul lui Christos. În limba greacă însă, în care a scris Pavel, cuvântul tradus prin „cel ce se împărtășește” înseamnă unul, care are tovarășie, participare, asociere. Ideea mai largă a lui Pavel este aceea a unei împărtășiri actuale cu acela ce este simbolizat prin pâine, adică, cu desăvârșita umanitate a lui Isus Christos.

Sfântul Pavel caută să facă cu desăvârșire clar acest lucru. Dânsul spune Corintenilor: „Pentru că o singură pâine este un singur trup suntem noi cei mulți; căci toți ne împărtășim dintr'o singură pâine”. — Corinteni 10:17,

De aceea, orice se reprezintă prin pâine, membrii bisericii sunt părtași în ea. Isus zice: „Acesta este trupul meu”. Altfel ar fi spus, că este carnea sa. Și este în spiritul desăvârșitei umanități a lui Isus Christos, ca biserica să aibă tovarăși sau părtași. Aceasta prin atribuție (ai socoti) și totuși, după cum s'a arătat, atribuția împarte valoarea lucrului girat (garantat). Limba n'o poate spune mai limpede aceasta, că pâinea nu reprezintă numai trupul pământesc al lui Isus, ci însăși desăvârșita lui umanitate girată sau garantată pentru toți frații în Christos.

Prin justificarea dată de Dumnezeu ca o urmare a împlicitei (deplinei) credințe și sfințeniei, toți câți urmează pe Christos sunt părtași în ceea ce simbolizează prin pâinea mâncată la cina Paștelor.

„ACESTA ESTE SÂNGELE MEU”.

După ce a luat cu cei 12 învățăcei ultima cină, Isus, marele învățător, s'a îndreptat către ei și după obiceiul învățătorilor și al școalelor din acele zile, a vorbit cu ei despre mai multe lucruri, înainte de a spune rugăciunea și de a se duce. Intr'o limbă acoperită sau simbolică le-a spus, că n'a venit pentru ca să fie cu ei mereu și i-a înștiințat sincer că e pe cale de a merge la Tatăl, fapt pe care l-a spus într'un mod neobișnuit. Cei 12 s'au neliniștit foarte, la gândul, că acela de care au atârnat deplin, îi părăsește. El le-a spus atunci: „Eu am fost ajutorul, sfătuitorul și întăritorul vostru, dar după ce mă voi duce la Tatăl, vă voi trimite un alt sprijinitor, sfătuitor și întăritor, pe Spiritul Sfânt, care va arăta vouă toate lucrurile și vă va conduce la tot adevărul și vă va lămuri toate lucrurile ce am făcut Eu vouă”.

Spiritul Domnului a aruncat lumină asupra paharului cu vin — „Acesta este sângele meu”. Sângele când este în trup reprezintă viața. Sângele vâr-

sat simbolizează sfârșitul vieții. Isus și-a dat neprecupețita (dreapta) și întreaga sa viață omenească pentru a câștiga meritul prin care să cumpere fiecare viață omenească deplină, viața lui Adam — nici mai mult nici mai puțin. Jertfirea vieții, dreptul la viață jertfit, ca de către un om desăvârșit, au fost menite ca să câștige de la Dumnezeu, în vederea dumnezeieștii judecăți, viața pierdută în întregime a lui Adam, dreptul lui Adam de a trăi din nou ca un om perfect, pe pământ.

Dintr'un principiu al legii vechi de sclăvie, toți fiu lui Adam, erau cuprinși în această cumpărare pentru că și prețul unui sclav cuprindea întreaga descendență (rămășiță sau urmași) fără vre-un preț adițional. (Exodul 21:1-4) Astfel jertfirea vieții, vărsarea sângelui avea ca urmare răscumpărarea lui Adam și a tuturor fiilor săi.

Isus a spus privitor la paharul cu vin: „Acesta este sângele meu, al legii celei nouă, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor”. (Matei 26:28) Isus Christos a arătat clar, că numai acei ce vor înțelege deplin adevărul, sunt cei cari îi urmează pașii mai cu credință. Petru sugerând (indemnând) adăugarea la credință a diferitelor trăsături ale caracterului creștinesc dă la iveală ideea și spune că acei cărora le lipsesc aceste lucruri devin orbi mai mult ori mai puțin. Aproape toată lumea creștină a fost necredincioasă mai mult sau mai puțin. Ea e atacată mai mult ori mai puțin de orbire spirituală și nu poate pătrunde taina aceea ascunsă de veacuri și generații, că Isus Christos este în noi, când referă taina aceasta direct la ei înșiși. Domnul nostru și apostolul Ioan n'ar fi putut-o spune mai lămurit aceasta, că Christos este în învățăceii săi și el într'insul! orbirea a acoperit însă ochii turmei credincioșilor și pentru aceasta ei nu pot vedea clar lucrurile mai profunde ale planului lui Dumnezeu.

Aceasta e în legătură cu învățătura lui Pavel, după care Isus Christos s'a făcut în toate asemenea fraților săi, iar aceștia asemenea lui. Ei sunt părtași ai umanității sale. Sunt totodată părtași ai jertfii sale.

Pavel sfătuește pe creștini de a se oferi ca sacrificii vii, ca dar lui Dumnezeu. Murindu-le trupul, ei ar fi pe deplin inacceptabili, iar un trup imperfect sau mort, este un dar urât. Pentru că în sacrificiile tipice, animalul care trebuia adus ca jertfă trebuia să fie nu numai întreg și curat, ci trebuia să fie și în viață. Când creștinii sunt justificați, întreaga viață omenească a lui Isus le este atribuită. Este ca și cum li-s'ar da desăvârșita lui umanitate — este viața lui — ceea ce li-se acordă (socotește). Este ceva real și actual și pentru viața lui este de egală valoare, asemenea valorii ce-o are o notă fără valoare în urma girării sau chezășii. Prețul acesta nu trebuie între-

buintat greșit; el se dă ca răscumpărare numai celor, cari, consacrandu-se mai dinainte în întregime pentru a face voia lui Dumnezeu, s'au angajat să-și jertfească viața dată ca jertfă lui Dumnezeu.

În acest chip membrii trupului lui Christos sunt prin atribuție părtași ai desăvârșitei vieți a lui Isus Christos. Ei se împărtășesc din sângele lui, — din deplina sa viață omenească simbolizată prin sângele lui.

FĂCUȚI ASEMENEA LUI

Pavel lămurește această părtășenie în aspră formă a unei întrebări retorice (arta vorbei frumoasă). Dânsul zice: „Păharul binecuvântării pe care'l binecuvântăm, nu este oare împărtășire cu sângele lui Christos?” (1 Corinteni 10:16) Noi suntem asemenea lui în trupul său, în umanitatea sa; suntem făcuți asemenea lui prin jertfa vieții sale. Principiul în toate este, că suntem făcuți asemenea lui în toate, în afară de șefe; în umanitatea lui Isus, părtași în desăvârșita lui viață-acum în toate acestea, dar prin răscumpărare.

„Pentru că și care sfințește și care sunt sfințiți, dintr'unul sunt toți; de aceea nu se rușinează ca să-i numească frați.” (Ebrei 2:11) Atât membrul-Cap, cât și membrii-trup ai lui Christos au acelaș Tată pe Iehova, pe Veșnicul Unu. Ei au la fel o umanitate' desăvârșită, o viață omenească desăvârșită. Capul o are actual și pipăibilă; membrii-trup o au actual, dar intangibilă (nepipăibilă), ca o urmare a răscumpărării.

Fiecare, care este prin credință în sânul lui Christos, este în stare a pătrunde această unire a sa cu Domnul și Capul său. Aceasta este taina sau misterul ascuns al Evangheliei, care e cunoscut numai de cei cari sunt una în acest mister și cari știu pozitiv, că sunt în Christos și Christos întrânsii. Alții, cu mai puțină sau cu nici o pătrundere văd, că Biblia spune, că există așa ceva, dar nu știu la cine se referă.

„DACĂ NU JUDECĂ TRUPUL DUMNULUI”

El nu s'a făcut cunoscut și noi continuăm a cunoaște taina ascunsă de veacuri și generații, că adică Isus Christos este în noi și că noi suntem întru Christos. Cei cari sunt în această taină, știu, că Mesia este o categorie sau clasă de oameni, al cărei Cap este Isus, iar ceilalți sunt membrii trupului.

Fiecare, care a fost răscumpărat, este un părtaș al acestei umanități și al vieții lui Isus Christos. Pătrunderea temeinică a acestei mari taine referită la noi, înșine, este un mare privilegiu al credincioșilor. Nimeni nu va pătrunde mai departe această decât cei cari sunt într'ânsul și în care este El.

Apostolul Pavel vorbește despre împărtășirea din pâine în mod nevrednic. În epistola întâia către Corinteni prilejul pentru a se referi la împărtășirea nevrednică a fost necuviincioasa purtare ce au avut-o câțiva la aniversarea cinei celei de pe urmă; referirea aceasta este însă larg explicată. Am putea s'o explicăm mai deplin. Cineva a putut să fie multă vreme un vrednic părtaș al trupului și sângelui lui Christos; adică a înaintat cu vrednicie, sau s'a purtat în viață după cum trebuie să se poarte unul care se bucură de acest prețios privilegiu. Iar după aceasta a viețuit în mod nevrednic de înalta sa chemare. Astfel s'a împărtășit din pâine și vin în mod nevrednic și face astfel parte dintre aceia, despre cari Sf. Pavel spune: „Cine cu nevrednicie mănâcă și bea, osânda pentru sine însuși mănâcă și bea, dacă nu judecă (și mai departe) trupul Domnului.” (1 Corinteni 11:39) Când cineva trăește nevrednic și el practică sau exercită aceasta, el pierde tot mai mult pătrunderea acestei mari taine, Spiritualicește, el devine astfel slab sau bolnav. Sf. Pavel explică: „De aceea între voi mulți sunt slabi și bolnavi și mulți dorm,” (1 Corinteni 11:30) Unii merg până acolo. că-și uită de sine, ei dorm încetând de a mai fi membri ai trupului lui Christos și părtași ai celor în legătură cu aceasta.

Din fericire, bolnavul se poate însănătoși și cel ce doarme poate fi trezit!

Alții apoi poate trăesc într'un chip, care de loc nu se poticnește sfințitei lor părtășenii în răscumpărata umanitate și viață a lui Isus Christos. În acest caz părtășenia, care bun înțeles i-s'a dat pentru viața și aprobarea cerească, le devine într'adevăr o cauză a osânde divine. Fiește, aceia își mănâcă și-și beau osânda lor.

Iar alții pot să fie interesați în anumite lucruri oculte și să fie apărătorii acestora. Multe dintre aceste lucruri par destul de nevinovate — bunăoară astrologia. Iar ei, în loc să le fie dușmani aspri potrivit votului ce se ia unui student în Biblie, le tolerază (îngăduie) sau chiar le apără. Aceștia mănâcă la masa demonilor și beau din paharul demonilor. Mai curând sau mai târziu ei vor fi nevoiți să aleagă între Christos și între demoni. Apostolul Pavel ne atrage luarea aminte „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor. Nu puteți să/vă împărtășiți de masa Domnului și de masa demonilor. Nu voesc, ca să vă faceți părtași cu demonii.” (1 Corinteni 10:21, 30) Oameni ca aceștia îi găsim între acei, cari învederat tot se mai împărtășesc din pâine și din vin, dar se împărtășesc, cu nevrednicie. Din fericire, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că toate aceste pot să fie uitate.

Există o vindecare, una grabnică, ușoară și deadreptul. „Dacă va fi păcătuit cineva, avem avocat la Tatăl pe Isus Christos cel 'drept". (1 Ioan 2:1) Dacă prin urmare ne mărturisim păcatele, așa cum ne-a învățat Advocatul nostru, cu sinceră părere de rău, arătată prin aceia că ne întoarcem dela diavolul, Dumnezeu este credincios și drept și ne va uita păcatele și ne va spăla toată păngărirea. Cu toții dară, care am trăit în nevrednicie, aidem să făptuim grabnic fără întârziere. Aidem să ducem la Domnul slăbiciunea noastră, neputința noastră și chiar lucrurile acelea, despre care poate am crezut că sunt drepte, să cerem lui dezlegare, siguranță și iertare, știind noi, că dacă ne întoarcem atunci fața, cu hotărîre, dela calea ce-am urmat-o până atunci, El ne va ierta îndată și va curăți drumul de orice piedeci ni-s'ar fi pus împotriva.

SĂ NE EXAMINĂM PE NOI ÎNSINE

E de dorit, ca din când în când creștinii consacrați să facă o cercetare în inima lor. Din aceasta nu este bine a se face o prea frecventă practică, pentru ca să nu devină omul morbid (bolnăvicios) de pe urma ei. Autoexaminarea (examinarea proprie) din timp în timp este însă profitabilă, pentrucă ne dăm seama prin aceasta unde ne găsim într'adevăr. Să căutăm fiecare, dacă suntem în credința deplină. Și este mai bine ca să ne încercăm noi pe noi înșine, pentruca să nu trebuiească să fim judecați și prin semne și pedepse să ne readucă la cale. Să ne întărim noi înșine asigurându-ne, că tot mai suntem părtași ai sângelui și vinului, pentrucă spune Sf. Pavel: „Nu vă cunoașteți pe voi înșivă, că Christos Isus este între voi? Nădăjduesc însă, că veți cunoaște, că noi nu suntem nedovediți buni". — 2 Corintieni 13:5, 6.

Potrivit Scripturilor, timpul foarte potrivit pentru auto-examinare este timpul dinainte de prăznuirea Cinei Domnului. În legătură cu aceasta Sf. Pavel ne dă un sfat: „Cerce-se omul pe sine. . . dacă ne-am judeca pe noi înșine, n'am fi judecați (de către Domnul); dar judecați fiind (de către Domnul) suntem înțelepțiți de Domnul pentruca să nu fim judecați odată cu lumea. . . Și astfel să mănânce din această pâine și să bea din acest păhar". (1 Corintieni 11:28-32) Lucrul de frunte este să fim părtași ai umanității răscumpărate și ai răscumpăratei vieți, a lui Isus Christos. Pâinea și vinul cinei celei de taină sunt numai simboluri, cari ne fac să vedem actualitatea vie înaintea minții noastre.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI DIN CINA DOMNULUI?

Se pot împărtăși din pâinea și vinul cinei celei de taină toți acei cari cred în Isus Christos ca în

Răscumpărătorul lor; cari s'au hotărît deplin să facă voia lui și a căror inimă este vrednică de dânsul, sau cari, dacă din multa nenorocire n'au trăit în vrednicie, s'au spălat de toată necurătenia examinându-se, părându-le rău și mărturisindu-se lui Dumnezeu și fiind astfel în înțelegere cu Tatăl.

CÂTEVA ICOANE CU TĂLC

Când ne adunăm la Cina Domnului, este spre binele nostru să ne fie îndreptată mintea spre frumoasele aspecte semnificative ce le vedem în decursul prăznuirii. Masa de fapt a Domnului este acea stare sau condiție, în care noi suntem părtași ai umanității sale răscumpărate și ai răscumpăratei sale vieți. Cina Domnului este masa simbolică a lui Dumnezeu. Noi, cari am venit la masă, să luăm seama la unele trăsături ale ei, cari ne vor lărgi inimile și ne vor edifica mințile.

Capul micii tovărășii adunate în sala de sus și părtaș al întâiului praznic a fost Isus Christos însuși. Isus, el însuși, a fost prăznuitorul; el a binecuvântat și a frânt pâinea; el a dat-o celorlalți; el a rostit mulțumiri asupra vinului și el a dat vinul la cei doisprezece.

În fiecare mică tovărășie a poporului lui Christos, la fiecare eclezie sau biserică, este ales unul, care diriguește sau dirigează praznicul. Acesta celebrează, și la timpul său, este ca un cap al micii tovărășii. Acesta este în aceeași relație sau legătură cu ei, în care a fost Christos cu cei doisprezece învățați. Christos a făcut la întâia cină de taină unele lucruri și ceea ce face azi celebratorul la cina cea de taină, reprezintă ceea ce a făcut Christos însuși.

Reprezentând pe Christos, Capul bisericii, celebratorul, binecuvintează pâinea. Pâinea este omenirea răscumpărată a lui Christos. Este pâinea mistică, sau trupul al cărui membrii sunt toți adeverații urmași ai lui Christos. Intocmai după cum acel care celebrează binecuvântă pâinea, tot astfel Isus Christos binecuvintează darnic cu fuvoarea, privilegiul și binecuvântările sale spirituale acel unu și nedespărțit trup al creștinilor aleși.

Cel care celebrează frânge pâinea. Pâinea închipuiește trupul sau umanitatea lui Christos. După cum frânge celebrantul pâinea, tot astfel prin puterea sa și condus de sfântul său duh a frânt Christos cu hotărâre trupul său, începând la râul Iordanului și continuând credincios până la moartea sa pe cruce, iar omenirea, trupul său, a fost în întregime frântă.

Celebrantul dă pâinea celor cari se împărtășesc. Pâinea este omenirea lui Isus Christos, care, printr-o orânduială specială și pentruca să fie o tovărășie de frați toți asemenea întru toate și asemenea Capului lor, — a trebuit să fie răscumpărată, pentruca să

aibă cum jertfi o jertfă acceptabilă sau primită. După cum celebrantul dă pâinea la cei ce se împărtășesc, tot astfel Christos își dă desăvârșita sa umanitate la toți membrii trupului său.

Cel ce se împărtășește, ia pâinea și-o frânge și el. Pâinea este aci omenirea răscumpărată a lui Christos. El (cel care se împărtășește) simbolizează, că dânsul, ca o făptură nouă cu o putere și îndrumare dată lui de duhul Domnului, își frânge de bună voie, fericit și mereu, umanitatea sa justificată așa cum și-a frânt trupul său învățătorul. Rugăciunea noastră a toturora cari frângem pâinea la masa Domnului, să fie dar aceasta, ca să putem, cu inimă nepotolită și credincioși, a colabora sau conlucra înainte cu Domnul la frângerea pâinei până la moarte.

Cel care se împărtășește mănâncă pâinea. Pâinea închipue iar umanitatea răscumpărată a lui Christos. Pâinea intră în trupul celui care se împărtășește și devine o parte dintrânsul. Sângele lui asimilează această bucată de pâine, o duce mai departe și nu este parte din trupul său, unde această pâine să nu ajungă. Astfel, într'o figurație, umanitatea răscumpărată intră în trupul lui Christos și nu există membru al trupului lui Christos, din toate cele mai ascunse colțuri ale pământului și din toate veacurile, în care să nu fie această omenire. Zi cu zi cel care se împărtășește să-și aducă dar aminte, că după cum pâinea materială este și rămâne întrânsul, tot astfel este întrânsul Christos și va rămânea întrânsul.

„FIIND MAI MULȚI, NOI SUNTEM O PÂINE“

Nu trebuie de asemenea să se uite, că această pâine este făcută din mai multe fărâme de făină, puse astfel, ca fiecare fărâmatură să fie în legătură una cu alta. Aceasta închipue mistica unire a credincioșilor urmași ai lui Isus Christos. „Suntem membrii unii ai altora“ — ne amintește Sf. Pavel. (Efeseni 4:25) Faptul, că suntem mutual (cari lucrăm unii pentru alții) membrii ai trupului, ai pâinii, va ajuta celui ce se împărtășește să iubească și mai mult pe toți membrii și să le facă acestora bine oricâteori are prilejul, pentru că „nimenea nu și-a urât vre-odată trupul său însuși, ci fiecare îl hrănește și încălzește“. — Efeseni 5:29.

Noi, deci, cari suntem membrii ai acestei pâini de taină, să ne iubim și să ne apărăm unul pe altul ca pe noi înșine. Iubirea să domnească mai presus de toate și fiecare membru să se îngrijească, să caute și să apere pe membrii cărora le trebuie purtare de grijă și apărare, nu numai în cele spirituale, ci și în cele materiale ale vieții lor. — 1 Ioan 3:16-17.

Cel care celebrează ia paharul cu vin și-l binecuvântă. Paharul cu vin închipuește desăvârșita viață

omenească, a lui Isus Christos. Astfel a mulțumit Christos lui Dumnezeu pentru desăvârșita viață omenească, care a fost dânsul, pentru prilejul de a servi atâta pe Tatăl, încât să-și jertfească și viața; pentru privilegiul de a-l servi prin misiunea sa între învățăcei și între oameni; și pentru nespusele privilegii de a ajuta sărmana și novoiașa omenire ca să ajungă în Epoca de Aur. Pentru că atunci când viața jertfită i-se va transmite judecării, Christos și acei cari sunt membrii ai lui Christos vor sufla dumnezeiasca binecuvântare asupra întregii omeniri binevoitoare și supuse.

Cel care celebrează dă paharul celor cari se împărtășesc. Vinul înhipuește răscumpărata, deplina viață omenească a lui Isus Christos. Tot astfel dă Christos fiecărui urmaș al său privilegiul de a-i fi prin răscumpărare părtaș al sacrificiului morții și al tuturor privilegiilor în legătură cu aceasta.

SEMIFICAȚIA VINULUI

Cel ce se împărtășește mulțumește în tăcere lui Dumnezeu pentru vin mulțumindu-i în simbol pentru prețiosul privilegiu că l-a făcut părtaș al vieții închipuită prin vin.

CEL CE SE ÎMPĂRTĂȘEȘTE BEA VINUL

Vinul închipuește viața răscumpărată a lui Isus Christos. Vinul intră în trup și'n scurt timp nu există parte a trupului, în care acest vin să nu fie. Tot astfel cei ce se împărtășesc primesc cu toții prin răscumpărare deplina viață omenească a lui Isus Christos și devin părtași ai vieții aceleia. Cel ce se împărtășește înțelege în timp ce bea vinul, că această viață răscumpărată este în fiecare dintre membrii lui Christos, și inima lui ridică din nou mulțumiri lui Dumnezeu pentru mistica comuniune a bisericii lui Dumnezeu din toate cele nouăsprezece veacuri — cu toții părtași ai aceluiași vieți răscumpărate. În tăcere și plin de reverență, el își dedică din nou viața sa voinței lui Dumnezeu și se roagă Tatălui pentru grație și putere pentruca să continue a-și jertfi viața de bunăvoie și fericit, până când totul i-se va stânge în moarte — așa după cum a făcut înainte de dânsul învățătorul său.

Vinul închipuește viața lui Christos; iar vinul golit închipuește viața lui jertfită în moarte. „Și-a dat la moarte sufletul său.“ (Isaia 53:15) Creștinul care se împărtășește din vin înțelege, că acesta reprezintă pentru dânsul întâi de toate privilegiul participării la viața lui Christos, la care ajunge prin virtutea meritului lui Christos; și că deșertarea vinului închipuește privilegiul lui de a-și preda viața sau sufletul în moarte, pentruca să poată muri și învia cu Christos. Christos și-a jertfit cu creștinii viața și

pentru credința sa Dumnezeu l-a înviat din moarte și l-a ridicat la mărire, onoare și nemurire, trecând peste toate puterile și întâietățile. Acel care-și predă viața sa în moarte cu credință de membru al trupului lui Christos, are făgăduință și va fi părtaș al învierii, fiindu-i dată viața veșnică pe planul sau treapta divină. Isus a zis: „adevăr, adevăr vă zic vouă, dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului Omului și nu veți fi băut sângele lui, nu veți avea viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua de apoi.“ — Iean 6:53, 54.

Astfel, la prăznuirea Cinei de taină avem de a ne aduce aminte de două lucruri: de moartea lui Isus Christos și de participarea bisericii la trupul și sângele Lui. Venind dela această masă minunată a Domnului, vom medita gândindu-ne în tăcere și vom mulțumi înainte pentru nespusele fericiri și privilegiile ce ni-s'au dat. Zi cu zi vom medita (cugeta) din timp în timp și ne vom gândi la misticele embleme și la profunda lor semnificație.

„AU CÂNTAT O RUGĂCIUNE DE PREAMĂRIRE“

Simpla ceremonie se încheie cu o rugăciune de slavă. Pentru că, după ce „au cântat o rugăciune de preamărire, au ieșit.“ Dacă alături de cei doisprezece am fi avut privilegiul de a fi la întâia cină de taină, imnul care s'a cântat la sfârșit, tocmai înainte de depărtare sau tocmai înainte de vorbirea lui Isus cu ei, ar fi fost partea din Hallel sau „Imnul Laudelor“, care este cuprins în Psalmii 116, 117 și 118. Intregul Hallel cuprinde și psalmii 113, 114 și 115; aceștia însă s'au cântat mai la începutul Cinei Paștilor.

Noi nu putem aprecia grandoarea sau mărimea și frumusețea acestui imn pe care l-au cântat cei doisprezece împreună cu Domnul, pentru că traducerea lui în românește e fără ritm și fără frumusețea psalmilor ebrești. Noi ne putem însă apropia de frumusețea și de ideile din Hallel, pe care l-au cântat Domnul și cei doisprezece apostoli înainte de a se duce la marea tragedie pe care-o comemorăm.

Iubesc pe Iehova; căci a auzit vocea mea, plângerea mea.

Căci a plecat urechea sa către mine,
In toate zilele vieții mele îl voi chema.

Funiile morții mă înconjuraseră,
Strămtorările infernului m'afflaseră,
Nevoe și întristare întâmpinasem;

Atuncia chemat-am numele lui Iehova,

„Ah, Iehova, scapă sufletul meu“

Milos și drept este Iehova,

Îndurat Dumnezeuul nostru.

Iehova păzește pe cei simplii;

Eram slab și m'a ajutat.

Întoarce-te suflete al meu la repausul tău,

Căci Iehova m'a făcut bine.

Căci tu ai scăpat sufletul meu de moarte,

Ochiul meu de lacrimi și piciorul meu de cădere.

Voiu umbra înaintea lui Iehova.

In pământul celor vii.

Crezut-am; de aceea am vorbit,

Apăsător am fost.

Zis-am în uimirea mea;

„Toți oamenii mint“.

Cum să răsplătesc lui Iehova

Toate binefacerile lui către mine?

Păharul mântuirii voi lu

Și voi chema numele lui Iehova.

Voturile mele le voi plăti lui Iehova,

Înaintea întregului său popor.

Scumpă este înaintea ochilor lui Iehova

Moartea cuvioși-or săi.

Ah, Iehova, în adevăr servul tău sunt,

Servul tău, fiul servei tale:

Tu ai deslegat legăturile mele.

Ție-ți voi sacrifica sacrificii de mulțumire

Și voi chema numele lui Iehova.

Voturile mele le voi plăti lui Iehova

Înaintea întregului său popor,

In curțile casei lui Iehova,

In mijlocul tău, Ierusalime!

Lăudați pe Iehova!

Lăudați pe Iehova, toate popoarele!

Serbați-l toate națiunile!

Căci mare este îndurarea lui spre noi.

Și adevărul lui Iehova în etern.

Lăudați pe Iehova!

Mulțumiți lui Iehova, că bun este,

Și în etern ține îndurarea sa.

Și Israel zică:

Că în etern ține îndurarea sa.

Și casa lui Aăron zică:

Că în etern ține îndurarea sa.

Cei ce se tem de Iehova zică:

Că în etern ține îndurarea ta.

Din strămtoare chemat-am pe Iehova;

Iehova mi-a răspuns și la loc larg m'a scos.

Iehova este pentru mine; nu mă tem;

Ce-mi poate face omul?

Iehova este pentru mine, între ajutătorii mei,

Și voi vedea împlinirea dorinței mele asupra celor ce

Mai bine este a se încrede în Iehova.

[mă urăsc

Decât a-și pune încrederea în oameni.

Mai bine este a se încrede în Iehova,

Decât a-și pune încrederea în cei mari.

Toate popoarele m'au înconjurat;

In numele lui Iehova le-am stărpit;

Inconjuratu-m'au, da, m'au înconjurat,

In numele lui Iehova le-am stărpit.

M'au înconjurat ca albinele,

Se stinseră ca focul de spini;

In numele lui Iehova le-am stărpit.

Imbrâncitu-m'au foarte ca să cad,

Dar Iehova m'a ajutat.

Tăria mea și cântarea mea este Iehova,

Și fostu-mi-a de ajutor.

Vocea cântării de bucurie și de mântuire este

în corturile celor droști;

Dreapta lui Iehova face fapte mari!

Dreapta lui Iehova înalță,

Dreapta lui Iehova face fapte mari.

Nu voi muri, ci voi trăi.
 Și voi spune faptele lui Iehova.
 Iehova m'a mustrat;
 Dară nu m'a dat morții.
 Deschideți-mi porțile dreptății;
 Voiu intra printr'insă, voiu lăuda numele lui Iehova.
 Aceasta este poarta lui Iehova.
 Cei drepti intră printr'insă.
 Lăuda-te voi, că mi-ai răspuns;
 Și mi-ai fost spre mântuire.
 Piatra, pe care zidarii au lăpădat-o,
 Piatra unghiului s'a făcut,
 Dela Iehova s'a făcut aceasta;
 Minunat este aceasta în ochii noștri.
 Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul;
 Să ne bucurăm și să ne veselim într'insă.
 Ah, Iehova, ajută, rogu-te;
 Ah, Iehova, trimite, rogu-te, prosperitate.
 Binecuvântat fie cel ce vine intru numele lui Iehova;
 Binecuvântă-mu-vă pe voi cei din casa lui Israel.
 Iehova este Dumnezeu și ne luminează;
 Legați sacrificiul cu funii până la coarnele altarului.
 Dumnezeuul meu tu ești și eu te voi lăuda;
 Dumnezeuul meu, te voi înălța.
 Mulțumiți lui Iehova că bun este;
 Că în etern ține îndurarea lui.

Cât de puțin au putut cei doisprezece apostoli să pătrundă semnificația celor cântate de ei. Isus însă a știut-o, pentru că duhul sfânt i-a luminat mintea. Ei au cântat despre umilință și glorie; despre nimicire și viață; despre luptă și despre biruința în numele lui Iehova; despre piatra aruncată și despre înălțarea ei; despre animalul adus ca jertfă pe altar; despre voturi făcute și ținute; despre biruința

asupra mormintelor; despre veșnica îndurare; și despre izbăvirea eternă.

Domnul, când cânta, a înțeles ce însemnau simbolurile din Hallel. Cei doisprezece însă au înțeles rugăciunea aceasta de preamărire în termenii stăpânirii lumești. Peste 50 de zile după aceea, la Rusalii, cei doisprezece erau din nou adunați în sala de sus și'n cea zi s'a sălășluit în inimele lor Spiritul Sfânt, care avea să le schimbe total viața și părerile. Dela o împărăție lumească și dela cele în legătură cu aceasta, viziunea lor s'a extins mai departe decât cerul vizibil.

Fără să știe, cei doisprezece au celebrat la Paștile acelea moartea apropiată a lui Isus Christos povățitorul lor. Nu peste mult ei au început a vedea, că moartea aceasta însemna moartea lor înșiși, prin unirea lor cu dânsul. Nu peste mult au început a-și aminti de moartea îndeplinită, și au aplicat atunci la sine simbolurile icoanelor dela Cina cea de taină, așa dupăcum o fac azi toți înțelepții creștini din toată lumea.

Noi să căutăm fiecare și cu toții rugăciuni de preamărire lui Iehova, rugându-ne la el pentru jertfe mai bune și nădejdi mai mari. Să ne depărtăm preamărindu-l în inimile noastre. Să ne luăm seamă la Isus Christos și să ne rugăm ca să ne putem aduce totdeauna aminte de moartea lui și de privilegiile ce ni-le-a dat la toți făcându-ne în toate cele asemenea lui și făcându-se pe sine în toate cele asemenea nouă.

Watch Tower 15 Febr. 1922.

MODUL DE PROCEDURĂ LA CINA DOMNULUI

Câteva cuvinte pentru modul de procedură la Cina Domnului — deși este explicat în cuprinsul articolului — totuș voim să amintim pe scurt, ca cel ce celebrează aceasta să aibă o formă după care să se conducă, fiindcă explicarea este mai pe lung și unii nu-și pot aduce aminte de toate cele scrise.

1. Fratele mai bătrân, deschizând adunarea, la timp (Marc. 14:17) prin o cântare și rugăciune dă o explicație despre scopul acestei cini. Dar mai bine este dacă s'ar ceti din Turnul de Veghere, fiind acolo explicată lămurit.

2. După ce s'a ținut învățătura un alt frate să eșară, prin o rugăciune, binecuvântarea Părintelui cereșc pentru această pâine și pentru cei ce voesc a se împărtăși de ea. Atunci folosind cuvintele Domnului (Luca 22:19) se ia pâinea și se dă din mână în mână, ca toți cari voesc și să simțesc vrednici de a se împărtăși să guste din ea. Tot astfel să face și cu paharul (Luca 22:20). Mai întâi să mulțumește apoi să dă tuturor celor ce s'au împărtășit din pâine să guste și din pahar.

3. Atât la pâine cât și la pahar după ce au gustat fiecare să mulțumească în trima și pentru

că Domnul l-a învrednicit a se împărtăși la această Cină și la acest pahar.

4. Însfârșit, ca să se îplinească toate conform celor originale, nu să mai face nici o rugăciune decât să cântă o cântare sau două de laudă și cu acestea fără a mai strânge unii cu alții mânele să depart (Marcu 14:26) cugetând fiecare la cele ce au urmat în Ghetsemane. Aducându-și fiecare aminte cum Domnul a fost dat de cărturari și farisei în mâinele soldaților romani, cari l-au dus înaintea lui Pilat și a lui Irod unde a fost bătut, scuipat și batjocorit de cei nelegiuți. Apoi cu crucea în spate pe care din cauza slăbiei corporale n'a putut-o duce până pe Golgotă, unde în cele din urmă ceasuri a trebuit să sufere cea mai rușinoasă și mai groaznică moarte. El care a fost fără pată, toate acestea le-a suportat cu bucurie numai ca voia Tatălui să se îplinească în toate. Aduți aminte că El toate acestea le putea înconjura, dar iubirea mare ce a avut-o pentru tine ca să te vadă mântuit nu l-a oprit dela toate acestea. Toate acestea cugetându-le și ținându-le totdeauna în minte îți vor da o putere de a umbla pe urmele Domnului ca în sfârșit să ajungi și tu unde este El.

VOTUL MEU CĂTRE DOMNUL

VOTUL ce-l facem noi Domnului se adresează către Dumnezeu dându-i numele scump de „Tatăl nostru.“ El arată o calitate de fiu, o legătură specială și o atârnare dela Tatăl.

El conține calitatea de tată, o grijă iubitoare din partea Lui (Ioan 16:27), și „în orice ceas de nevoie“ oferirea mijloacelor Tatălui Atotputernic în ajutorul Fiului. (Deuteronomie 33:37) Tatăl adresat nu este un părinte pământesc cu atribuții temporale, ci un Tată a cărui casă este lumea spirituală; într'adevăr, împărăția cerească. Ingerii săi sunt mai mari în puterea lor decât oamenii. (2 Petru 2:11) Cu cât mai mare putere are Tatăl nostru „Care este în Cer“, văzând toate, nesfârșit în mijloacele sale, cât de înțelept cât de deștept, drept câtă dragoste arată, și cât de puternic de a ne scăpa din încercările pe care El le permite pentru un timp scurt, pentru desvoltarea caracterului dumnezeesc în fii săi. — Romani 5:4.

Un astfel de Tată este într'adevăr sfânt, adorat și preamărit de aceia care-l cunosc; dar în decursul veacurilor de răsvrătire a Satanei și a nedreptei sale împărății, firea Tatălui a fost denaturată și rău înțeleasă, iar El a rămas necunoscut și n'a fost adorat de toți. În votul nostru noi ne rugăm să vie timpul când numele său va fi sfânt și preamărit, adorat și închinat; și prin aceasta făgăduim că noi singuri îi vom sfîntii și preamării numele său întotdeauna.

Apoi îl recunoaștem ca Rege. Noi vorbim de împărăția, domnia Sa. Zicând, „Vie împărăția Ta“, noi recunoaștem suveranitatea Tatălui nostru și prin aceasta arătăm că așteptăm împărăția Lui și votăm supunere împărăției Sale.

La timpul său împărăția lui Dumnezeu va fi preste întreg pământul, și noi așteptăm să vie acest timp; dar acum n'avem nici un control asupra pământului, pentru că, pentru un timp, este permisă împărăția Satanei. Dar noi avem un control asupra sufletelor noastre, cari tocmă recunosc pe Tatăl, și nu calcă preste dânsul. Sufletul nostru va fi stăpânit sau de Dumnezeu sau de Satana, și noi ne rugăm și votăm, că cu cât înțelegem mai bine, cu atât împărăția lui va veni cu desevârșire în sufletul nostru, până ce nu va mai exista un alt control — de o persoană, prieten, dușmani, oameni, diavolul sau împărăția Satanei. Nu că la consacrare, sufletul nu s'ar fi predat cu totul Tatălui, dar fiindcă există rătăcirii, ispite și deviațiuni (abateri) ale gândirii, cuvântului, faptei și noi votăm că vom cerca să îndepărtăm aceste schimbări din ce în ce mai mult. În alt sens, noi votăm să îndreptăm mica noastră ocupațiune cât se poate de aproape, fără schimbări sau întorsături, către cerul speranței noastre.

„FACĂ-SE VOIA TA“

Noi ne-am consacrat de mult pentru a face voința Tatălui. Această este dorința și scopul nostru cel mai serios și sincer, dar eu nu aflu cum să fac aceea ce este bun. (Romani 7:18) Când cercăm să facem binele, răul este cu noi și facem aceea ce n'am dori să facem. În toată viața noastră de Creștini am încercat să facem starea noastră mai bună și să fim mai desevârșiți, precum Tatăl nostru din cer este desevârșit. Sufletul nostru stăruiește să facă totul cum dorește Christos să fie, și noi ne rugăm în totdeauna ca Spiritul lui Dumnezeu să se arate din ce în ce mai mult în spiritul nostru, în vorbele și faptele noastre. De aceea noi ne rugăm, „Voia Ta să se facă din ce în ce mai mult în corpul nostru muritor.“

Evreul cel vechi în promisiunile și voturile sale nu primea nici unul din ajutoarele dumnezeiești cari i s'au dat Creștinului ca un dar. Dacă din întâmplare, Evreul nu-și ținea votul aceasta însemna o încălcare, care trebuia să fie ispășită prin o jertfă prețioasă adusă pe altar. (Leviticul 5:15) El înzădar cugeta că sângele de animal: de tap sau de berbece îl curățește de păcatul său; dar Creștinul, în pierderea neconținută a semnului perfecțiunii, dupăcum zice votul, știe că sângele lui Christos îi aduce folos și-l curățește de toate păcatele. (Evrei 9:14) Orice violare fără voie a votului este ispășită prin mărturisire sinceră, părere de rău, și rugăciuni evlavioase pentru iertarea ei, și se trece ca și când n'ar fi fost (1 Ioan 1:9), afară doar ca niște amintiri cari sunt de folos pentru o mai bună desăvârșire în Domnul. Dacă sufletul stăruiește să ție votul atunci acesta nu este călcat de schimbările sale neintenționate sau neștiute, nici de aceea ce se dătoarește unei slăbiciuni naturale. Creștinul este în stare să-și păstreze în sufletul său votul neatins, dar numai „băzându-se pe ajutorul harului Său (Domnului) promis de a ajuta în orice timp de nevoie.“ — Evrei 4:16.

Votul făcut Domnului a fost dat de Tatăl bisericii sale, deoarece, apropiindu-se sfârșitul drumului bisericii, Tatăl știa că vor fi nenumărate momente de nevoie. Fiecare moment (timp) este un timp de nevoie dacă judecăm după cuvintele înțelese ale votului, nostru. Atunci aceia cari au îmbrăcat întreagă armătura (Efeseni 6:11, 13) cuprinzând părțile de apărare și atac ale votului, pot în mod rezonabil, să aștepte ajutorul promis. Acest ajutor cereșc este dat acelora cari în mod sincer se țin de cele spuse în votul lor către Domnul, el este experiența actuală a mii de oameni dintre poporul Domnului.

Dela noi singuri nu putem face nimic, ci prin Christos care ne întărește putem face totul ce este necesar pentru mântuire. De aceea noi facem votul nostru: „Prin Isus Christos Domnul nostru.“ — Filipeni 4:13.

Consacrarea dela început pe care trebuie s'o facă toți înainte de-a fi ei justificați și înzestrați cu spiritul sfânt este un vot solemn (sfânt) Domnului în scopul simplu zis, ca-ei să facă voia lui, dupăcum el le-o arată.

Dacă acest vot inițial când se face este curat, adică, complet, voit, și lipsit de rezerve mintale sau adausuri la cererile cerești, el este din momentul ce e primit de Tatăl, irevocabil. Orișicum, o consacrare care este în parte sau altcum pătată, este un contrapic a voturilor neadmisibile (nerecunoscute) ale Evreilor. (Levitic 22:21-25) Un astfel de vot nu este primit de către Domnul. La timpul său neacceptarea lui se arată în faptul, că respectivul își pierde drumul adevărat, pierde interesul său pentru adevărul actual, se simte ofensat și în fine se separează. El n'a fost nicicând cu adevărul (1 Ioan 2:19), pentru că Domnul nu primește decât o consacrare deplină, făcută din toată inima (Fapte 8:37), oricât de mult cineva sau alții, pentru un timp, ar fi cugetat din greșală altfel. Ne aducem aminte ca exemplu de unul care mărturisise că este în adevărul prezent, dar care deși își făcuse votul ca de consacrare Domnului niciodată n'a părăsit pe deplin biserica nominală; el își păstra tocmă „scrisoarea“ sa dela biserică, crezând că-i poate fi de folos cândva, și n'a stăruit să i se șteargă numele său din condica bisericii. Era un vorbitor bun și a devenit un bătrân? Într'adevăr, cel mai de seamă bătrân în clasa lui. Dar în cuvântările sale el arăta o lipsă izbitoră de minte spirituală. El se simțea ofensat pentru lu-

eruri neintenționat desprețuite; s'a separat și desigur s'a retras la starea nepierdută din biserica nominală, pe care n'a părăsit-o niciodată. El e astăzi acolo un membru însemnat în unul din târcurile de țapi ale Babilonului. (2 Timotei 4:1, 3, 4) Consacrarea, ca să fie plăcută lui Dumnezeu, trebuie să fie sufletul departe de orice fază a stăpânirii adversarului.

PROMISIUNI NOUĂ BINEVENITE LUI DUMNEZEU

Votul de consacrare, de sigur, cuprinde în sine totul ce se poate ivi în drumul Creștinului ca o creatură nouă, dar și promisiuni ulterioare sau voturi referitoare la alte amănunte sunt asemenea binevenite și plăcute Tatălui nostru.

Se poate învăța mult dintr-o examinare a voturilor tipice pe care Evrei erau îndemnați a le face. La Evrei un copil de doisprezece sau treisprezece ani devenia în mod oficial un membru al națiunii. La această vârstă și în scopul acesta, a fost și Isus în templu cu părinții săi după cum ne amintește Evanghelia lui Luca. (2:46) La vârsta aceasta, pentru a ne folosi de limbajul rabinilor, tânărul Evreu devenia „Un fiu al comănduirii.“ Dela această vârstă Isus era supus legii care cerea ca orice bărbat să se prezinte în templu de trei ori pe an. (Exodul 34:23; Deuteronomul 16:16), și s'a dedicat și consacrat de a face voia lui Dumnezeu dupăcum e spus în legământul Legii.

Într'un anumit înțeles aceasta corespunde cu consacrarea Creștinului care, prin prezentarea sa proprie din o parte și prin primirea sa din partea lui Dumnezeu, devine un membru al națiunii sfinte, Israilul lui Dumnezeu. — 1 Petru 2:9.

După această consacrare inițială (dela început) lui Dumnezeu, un Evreu avea dreptul de a-și arăta aprecierea și dragostea sa către Dumnezeu prin aceea că făcea alte voturi, promisiuni și dedicații dupăcum le credea potrivite și erau aprobate de Domnul. Aceste voturi ulterioare nu se loviau de această dedicare proprie dela început, nu că nu le adăogeau la acestea, dar nici nu erau oprite de acestea. De fpt, ceremonialul dela vârsta de doisprezece sau treisprezece ani însemna începutul unei perioade de o viață, în care se puteau face lui Dumnezeu promisiuni speciale. Totașa și votul unui Creștin este baza pe care este îndreptățit să facă promisiuni speciale, și să-și ia angajamente speciale față de Tatăl. Fiecare Creștin consacrat face Domnului multe promisiuni de felul acesta, mari și mici. El promite Tatălui său că va începe o viață specială, și la această cere ajutorul și ocrotirea cerească. El promite Domnului că el va păși înainte cu unele fapte cari în schimb îl vor face vrednic de mântuire. El promite că va căuta să-și modereze temperamentul său, să-și reție unele gusturi (1 Corintieni 9:27), să ia parte în mod regulat la anumite adunări să viziteze pe cei bolnavi și măhnii dintre fii Domnului. El face diferite promisiuni cari toate sunt plăcute Domnului. Fiecare din aceste promisiuni este un contratip a aceluiaș lucru, pe care un Evreu îl considera ca vot sau dedicarea unui lucru sau obligarea sa pentru ceva; pentru că în Evrește un vot înseamnă simplu o promisiune. Toate promisiunile făcute lui Dumnezeu de către noua creatură sunt solemne și sfinte din cauza legăturii speciale cu Dumnezeu, și ele corespund voturilor și dedicațiilor Evreilor.

Diferitele perioade de timp se deosebesc în ce privește pericolele și primejdiile lor. Sfârșitul epocii evangelice și perioada de trecere la Vârsta milenială, este o perioadă de

pericol special și mare pentru noua creatură, când se recere o pază de sine neobișnuită. (2 Timotei 3:1; Marc 13:22) Domnul Christos a prevăzut că în timpul acestei perioade de pericol puterile întunecului vor fi deosebit de amenințătoare și puternice, și că atunci vor fi primejdiile speciale pentru frații Săi. El a știut unde va avea loc lupta. Câmpul de luptă va fi la început mintea, iar mintea recere o apărare neobișnuită. În scopul apărării, și pentru a reuși în bătălia Domnului trebuie de îmbrăcat întreaga armatură; iar înarmarea zilei pregătită de Domnul este votul nostru Domnului care conține părți ce se potrivesc în mod special pentru trebuințele acestui timp. Experiența miilor și mii dintre poporul scump al Domnului este că Votul grijește de o ocrotire nouă în armătura și înarmarea Creștină, în locurile ce sunt în mod special deschise pericolului ce vine prin loviturile, săbiile și sulțile dușmanului. — Efesieni 6:14-17.

CUM OCROTEȘTE VOTUL MINTEA

Câmpul de luptă este mintea, iar votul oferă o ocrotire a ei. Să examinăm această ocrotire, care a prevăzut-o Dumnezeu pentru noi, soldați ai armatei sale și să vedem cum apără el mintea în lupta ei cu dușmanul sufletului nostru. — 1. Petru, 5:8.

Votul nostru Domnului nu este vre-un farmec, ci constă din părți ca și restul armăturii poporului Domnului, și anume din următoarele părți: „Încinge-ți coapsa ta cu adevărul, și îmbracă platoșa dreptății; îmbracăți picioarele cu pregătirea Evangheliei păcii; înainte de toate, luând scutul credinței... Și îmbracă coiful mântuirii, și sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu în orice rugăciune și rugăminte, rugându-te în spirit în orice timp potrivit, și cu privire la aceasta veghind cu orice stăruință și rugăminte, pentru toți sfinții.“ — Efesieni 6:14-18.

Rugăciunea este linia de comunicație spirituală cu Tatăl „Veghiați și vă rugați“ au fost ultimile cuvinte ale Mântuitorului către învățăceii Săi în Ghetsemane. (Matei 26:41) Fără rugăciune Creștinul este la bunul plac al dușmanului întocmai precum un soldat care a pierdut legătura cu ceilalți este lăsat pe mâna dușmanilor săi; pentru că tăierea firului vieții spirituale înseamnă pericol în care rămânând aduce moartea. De aceea noi votăm a ține firul rugăciuni clar și deschis către tronul Universului — de a ne ruga zilnic, neîncetat, cât timp trăim (1 Tesaloniceni 5:17) și deci votăm: „Zilnic îmi voi aduce aminte de tronul îndurării cerești.“

SEKERIȘUL GENERAL

Impărăția lui Dumnezeu e pe cale de a fi stabilită pe pământ. Regele a și venit și cu dansul s'au adunat zeci de mii de preoți-regali pentru a se asocia cu dansul. Zilnic stăpânirea lui Satana de pe pământ se slăbește. În fiecare ceas se anunță vestea că împărăția răului și a morții este aproape de sfârșit. Nu trece nici un moment ca să nu se discute și cugete asupra vestii îmbucurătoare că milioane de oameni ce trăesc acum nu vor muri niciodată.

Vetsitorii Domnului au fost trimiși (Matei 13:4) și lucrează zilnic la secerișul general, al grâului și neghinei. Grâul este tăiat de secerea adevărului și supus la diferite procese de ciuruire, care apoi va fi adunat în hambarul ceresc. Neghina, asemenea, a fost tăiată de adevăr, și unele sunt arse. (Matei 13:49) Dincolo de val Domnul Secerișului conduce marele seceriș în fazele sale generale (Apocalipsul 1

14:14, 15) iar sfinții reînviați în putere își îndeplinesc lucrul lor. (Apocalipsul 14:13) Prin mii de mijloace de ambele părți, ale vâului și de către zeci de mii de secerători aleși de Domnul se face secerișul general; și noi avem privilegiul de a vota că ne vom ruga zilnic „pentru interesele generale ale operei secerișului.” Ca secerători noi ridicăm glasul nostru către Domnul secerișului pentru ajutorul ceresc înspre binele altora (Matei 9:38); dar fiecare din noi își are lucrul său. În focul opoziției și al prigonirii noi suntem expuși la slăbire, dar „noi vom culege, dacă nu vom slăbi!” (Galateni 6:9) Trebuie de plătit salariul, răsplată pentru glorie, cinste ca să fie dată nemurirea; iar noi nu trebuie să pierdem răsplată noastră deplină. (2 Ioan 8) Noi dorim serios să ne facem plăcuți Domnului secerișului și să ne fie permis de a sta în secerișul său până la sfârșit. Noi ne rugăm ca până la finea vieții să putem fi printre aceia despre cari se scrie, „Acel ce culege primește răsplată, și-adună fructe pentru viața veșnică.” (Ioan 4:36) Astfel noi încingem coapsa minții noastre (1 Petru 1:13) și votăm cu ajutorul Domnului ca să ne putem ruga zilnic „pentru partea de care am dreptul să mă bucur la opera aceasta.” Zilnic noi înălțăm rugăciunile noastre pentru „scumpii colaboratori” orișunde sunt ei pe pământ și mai cu seamă pentru acei ce se află la cartierul general vizibil al operei Secerișului.

PE CÂMPUL DE LUPTĂ AL MINȚII

În minte noi ducem o luptă bună și câștigăm victoria credinței. (1 Ioan 5:4) Credința este încrederea sinceră în adevăr și credința în îndeplinirea celor ce credem. După credința noastră ne va fi nouă.

În sens figurativ, soldații de pe câmpul de luptă al minții noastre sunt gândurile cari apar. Să cercetăm pe acești soldați.

În contra armatei mici dar puternice de gânduri se ivește o ceată mare și diferită de soldați — gânduri inspirate de către dușman (1 Timotei 4:1) Gândurile dușmanului vin îndrăznește să ție față cu armata noastră, sau vin ca niște șpioni pentru a deschide calea altora. Ele vin în minte prin impresiile ce le fac asupra proceselor noastre mintale (șir de cugete) din partea lucrurilor din lume, a cărnii și a diavolului și prin amintirea acestor lucruri.

E cu puțință ca noi să nu putem împiedica ideile dușmane de a se ivi pe câmp, dar Dumnezeu ne-a dat puterea de a alunga de pe scenă soldații — gânduri ale dușmanului. Acești soldați apar în multe locuri. Nenumărate și de o putere înverșunată unele gânduri dușmane sunt exprimate în filozofia și sofisteria umană, în cărți, magazine, și jurnale; în vorbiri, adrese, și alte manifestări ale fiilor

din această lume și ale fiilor diavolului. Multe din aceste le putem, în măsură mare, îndepărta de pe câmpul de bătae dacă refuzăm hotărât de a le vedea, auzi, sau citi. Nu trebuie să ne inchipuim că în privința aceasta nu există vre-un pericol, pentru că pericolul este în adevăr, dacă disconsiderăm votul nostru. Undeva dușmanul are un gând rău, de o putere mortală, în stare de a slăbi sau distruge puterea micii noastre armate de gânduri, dacă numai le admitem pe câmpul de bătaie. Noi votăm să ne scăpăm de astfel de idei și să nu le permitem să intre în minte, știind că dacă le admitem, cu voia noastră, nu le putem stăpâni cu puterea noastră, și fără o lecție de pedeapsă aspră Domnul nu ne va da din puterea lui pentru a le cuceri (mai mult decât învinge).

Nu arareori soldații-gândurile dușmane pot să îmbrace uniforma armatei lui Dumnezeu, și să-și dea aerul de îngeri păzitori ai luminii (2 Corintieni 11:13-15) Dacă nu cercetăm cu îngrijire gândurile noastre, unii „îngeri” de acestia pot pătrunde în rândurile armatei noastre, și acolo, ca șpion sau rebeli, să slăbiască sau distrugă morala armatei Domnului, în a cărei putere nedespărțită zace victoria. Cât de important e de a îndeplini promisiunea făcută lui Dumnezeu: „Eu vot că voi cerceta cât se poate de cu îngrijire gândurile, vorbele și faptele mele.” Cât e de tristă slăbirea armatei noastre, dacă nu veghem bine. Dar cât de mare este victoria noastră dacă veghem și ne rugăm neîntrerupt, pentru că această parte a Votului este promisiunea noastră către Tatăl nostru de „a veghea.”

Cu alte cuvinte credința și dragostea, bucuria și pacea, sunt moarte fără de faptele cari dovedesc această putere vitală (de viață). (Iacob 2:20); 1 Ioan 3:17) Pe cine-l iubim îl și servim, pentru că expresia dragostei este serviciul. Noi am trebui „să facem bine... în special acelor cari sunt din familia credinței.” (Galateni 6:10) Fără ajutor omenesc, înconjurată de puteri dușmane nepăsătoare și răbdătoare în furtuna ridicată de dușman pentru descărarea și nimicirea ei, stă turma lui Dumnezeu. Ea, înainte de toate, este în primejdie și nevoie. Nime altul în lumă nu este așa de vrednic de serviciul nostru ca servii lui Dumnezeu cel prea înalt, și nime n'are nevoie așa de mult de serviciul nostru ca ei. Noi singuri, adeseori avem nevoie de ajutorul altora, de încurajarea, inspirația, zelul și iubirea lor. Precum avem noi nevoie de servicii, așa are turmea turmă; și noi putem „fi cei mai capabili de a servi turmea lui Dumnezeu prin aceea că cercetăm gândurile, vorbele și faptele noastre. Și servind-o pe ea, servim Domnului însuși, pentru că tocmai acum se adevăresc cuvintele cari zic „dacă ați făcut aceasta pentru unul din cei mai mici frați ai mei, mie mi-ați făcut-o”. — Matei 25:40.

Watch Tower, 1 Aprilie 1922.

ÎN GRĂDINA GHETSIMANI

După cin'a mers Isus
Din oras spre munte 'n sus;
Si ntr'un loc inohis, punit
„Ghetsimani” s'a oprit.

Fu coprins de-o tulburare
Ne mai pomenit' de mare;
Si-a zis: — „Intristat e foarte
Sufletul-mi, ca și de moarte!”
„Stați, până m'oiu ruga, aici!”
„Vă rugați, dragi ucenici,
Cu credință ne-adorăți!”
„Pentru a nu cădea 'n ispită”

Și de ei s'a depărtat
Căți-va pași... a 'ngenunchiat...
S'a rugat cu foc, zicând:
— „Tată de vei fi putând,
„Depărtează de la mine
„Ast' grozav pahar, fă bine!
„Inșă fie, totuși... nu
„Cum vroiu eu, ci cum vreitu!”
Și un înțec, jos, din cer,
A venit că-l dea puteri...
De pe fruntea-i răzătoare
Picuri roșii de sudoare.
Cum e sângele, cui greu,
Și pământul înroșeau.

Din genunchi s'a ridicat,
La ai lui s'a 'napoiat,
Îi găsi jos, atipiti.
Și le zise: — „Ce?... dormiți?...
„Patre, n'ai puteri în tine,
„Să veghezi un ceas cu mine?”
„Stați în sus, și vă rugați!
„Somnului să nu vă dati!”

Mergo-apoi, se roagă iar:
— „Dacă nu poți, ast' pahar
„De la mine-a-l depărta:
„Fie, Tată voia ta!”

Și la ucenici viind,
Îi găsi din nou dormind.
Iar îi scoală... Priveghere,
Rugăciune iar le cere.

Și a treia oară dus,
Mai înflăcărat Isus,
Se rugă... Când a venit
La apostoli, a grăit:
„Stați do-acum... puteți dormi...
„Dat v'rajmășilor voiu fi.
„Cilpa este-apropiată...
„Vanzătorul vine, iată!”

MUNCA SECERIȘULUI

CAPITOLUL 6.

(Continuare din numărul trecut)

SISTEMUL Lecțiilor internaționale, împreună cu metodele mai nouă, precum sunt școalele de duminică, e foarte priincios sectelor și împiedică creșterea adevărată în cunoașterea adevărului încă într'un fel. Metoda de studiu în legătură cu lecțiunile școalei de duminică este astfel încât de abea mai rămâne timp a se mai ocupa cu întrebările și răspunsurile tipărite; și prin urmare cercetătorului bibliei flămând după adevăr, sau vreunui învățător serios nu-i mai rămâne timp a cerceta alte întrebări biblice de mai mare însemnătate, cari conțin mâncările cugetărei. Odiioară se adunau clase biblice spre a cerceta astfel de părți ale bibliei, cari tocmai doreau. Ei numai prin brâul pre judecăței lor și al credinței deșarte erau atunci împiedecați de a cunoaște adevărul; și cei serioși și tiamânzi după adevăr totdeauna au fost în stare a face ceva înaintare. Acum însă când lumina tot mai mare luminează toate lucrurile și risipește norul credinței deșarte și a prejudecăței, temele acestea internaționale, cari sunt zise a ajuta, tocmai ele împiedică razele luminei de a luci asupra cercetătorilor bibliei ai claselor biblice. Prin iscusință, timpul său de cercetare e îndreptat așa, încât nu primește idei nouă și în continu e ocupat a folosi „laptele cuvântului“ (foarte slăbit prin tradițiunile omenești) așa încât își perde cu totul pofta de mâncare după „hrană tare“, — după deplinul adevăr. (Evrei 5:14) În astfel de clase (sau ore de biblie) orice timp și prilej de a gusta „carne“ (adevăruri adânci) este sacrificat în baza argumentului: „Trebuie să ne ținem de lecțiune, căci ceasul îndată trece.“ Bine zice profetul, precum și apostolul, că noi, pentru a putea preții învățăturile cele mari ale lui Dumnezeu, care sunt de așa mare lipsă întru creșterea noastră în har și cunoștință precum și în iubirea lui Dumnezeu, — trebuie să lăsăm învățăturile dela început, cele dintâi condițiuni, și să mergem înainte spre creștere mai desăvârșită — trebuie să fim „intercați dela țată.“ — Evrei 6:1; Isaia 28:9.

Urmarea metodei școalei de duminică prezente (împreună cu folosirea temelor internaționale cu aceleași întrebări ce se tot repetază, cari descurajază studiarea personală și folosirea personală a creierului) în scopul ca prin înțelegerea Scripturii să și poată câștiga milă, e un lucru al trecutului. Alte capete sau sunt înhămate și înlăntuite a fi țărâte ca învățătorii ai sistemului internațional, sau rămân acasă și cetesc gazetele. Băieții și fetele tinere găsesc însă, că adunările scurte și întrebările trec repede peste ele și apoi urmează o sesiune mai lungă de exerciții, mai plăcute decât studiarea bibliei. Ei sunt conduși de simțământul că și-au îndeplinit o datorință; și jertfa câtorva minute e răscumpărată prin povestile tinerești. Cei micuți deasemenea iubesc mai mult „exercițiile“, cântările, cărțile de istorie, darurile și petrecerea împreună; și ei și mamele lor își află răsplătita — cu prisosință osteneala de a îmbrăca copiii, spre a și arăta hainele lor cele frumoase. Și datorința părintească a unei creșteri religioase, adeseori e lăsată numai lucrului în formă de mașină și pe din afară a școalei de duminică. Școala de duminică cu dreptul a fost numită pomul școalei pentru biserică, și astfel micuții cari au fost crescuți în teama și musturarea spiritului lumesc, sunt mlăditele cele tinere ale secerișului atât de bogat în

neghină, cu care marele babilon e umplut cu desăvârșire.

Ori unde e o clasă biblică pentru oamenii mari, și învățătorul e destul de liber și de deschis, a urmări niște teme de mai mare însemnătate în locul temelor prescise, și dă voce ca adevărul să se arate limpede, fie acela învățătorilor sectei priincios sau neprincios, atunci e privit din partea deșteptului păstor sau superintendent ca *nesigur*. Astfel de învățători pentru întocmirile de secte de fapt sunt periculoși și rămân foarte în curând fără nici o clasă de învățacei. Astfel de învățători și adevărurile cari pentru cercetarea deschisă trebuie să le spună, ar tăia îndată sfoara și s'ar risipi znopul sectelor și prin urmare nu sunt doriți timp îndelungat. Alții vor fi deci primii cu bucurie, cari înlăntue cugetele clasei, cari îndepărtează de „hrana tare“ și astfel poate să-i țină ca copii neintercați — copii cari sunt prea slabi a sta singuri, și-i țin cu tărie în acel sistem, spre a-l iubi și a crede în el, așa încât fără el, ar muri. Locul adevăratului cercetător al bibliei și al adevăratului învățător e a se căuta afară de toate lanțurile omenești, unde el e liber a cerceta toate părțile bunului cuvânt al lui Dumnezeu și a se desfăta în el, liber a urma Mielul ori unde va merge. — Ioan 8:36; Galateni 5:1.

Până când acum libertatea personală trebuie să fie recunoscută așa precum nici când mai înainte, vedem totuși că de fapt nici când n'a fost un timp când legătura s'a strâns așa de cu tărie, pentru a lega grâul și neghina în znopii cei mulți. Nici când n'a fost un timp când întocmirile pentru ori-ce libertate personală au fost atât de strâmte și de împiedecătoare ca acum. Fiecare ceas liber al unui secterian sincer, e ocupat de multele adunări și gânduri, așa încât nu-i mai rămâne timp spre cugetare neconturbată și spre cercetarea bibliei. Scopul de căpetenie al adunărilor și petrecerilor acestora și altele: creșterea și întărirea sectei; și urmarea e legarea amintită, care are o înriurare atât de stricăcioasă și nimicitoare asupra adevăratei creșteri a fiilor sfințiți Domnului, a grâului. Lanțurile acestea se vor face tot mai tari, precum ne spune profetul. (Isaia 28:22) Puțin grâu și multă neghină formează lanțul acesta, din care pe zi ce merge va fi mai greu de a scăpa.

Din aceea ce am văzut din numărul mic al grâului cu adevărat consacrat și din mulțimea cea mare a „confesiunii botezate“ (precum a descris foarte nimerit un episcop metodistic clasa neghinei), e lămurit că arderea neghinei va fi un fapt puternic. E însă o greșală, ce mulți o fac, a crede, că arderea neghinei va fi într'un cuptor, unde va fi plângeră și crâsnire a înților (Matei 13:42) ce se referă sau la un foc în adevăratul înțeles al cuvântului, sau la o mizerie dincolo de mormânt. Intreașă pilda se ține de veacul prezent. Nu numai grâul și neghina sunt simboluri, ci și focul. Simbolizează *nimicirea* neghinei în timpul cel mare de mizerie, cu care se sfârșeste veacul acesta și de care a scăpa e făgăduit clasei grâului. (Malacia 3:17; Luca 21:36) Cuptorul cel mare de foc simbolizează timpul cel mare de strămtorare, care va veni la sfârșitul secerișului acestuia asupra nevredniciei clase de neghină a creștinizmului.

Nici nu înseamnă nimicirea neghinei o nimicire prezentă sau viitoare a *persoanelor*, din care constă clasa neghinei. Mai mult înseamnă o nimicire a clasei acesteia ca neghină — a pretextelor false, a revendicărilor și susținerilor aceluia, ca și când ei ar fi creștini. Dacă vor fi arși ca neghină vor fi aceea ce totdeauna au fost și ca ce totdeauna ar fi trebuit să se arate și să se țină — anume membri ai lumii și nu creștini imitați sau membri cu numele ai biserice lui Christos.

Domnul nostru ne spune, că El a sămănat sămânța cea bună a împărăției, adevărul, din care își trage originea clasa grâului cea adevărată, cea plină de *spiritul adevărului*. Mai târziu, peste noapte, în timpurile întunecate a sămănat Satana neghină. Fără nici o îndoială, neghina a fost sămănată în acelaș fel, ca și grâul. Ea s'a produs prin greșeli. Noi am văzut cât de grozav a fost pângărită sfințenia și ostirea prin Satan și servii săi orbiti și cum au fost neșfințite vasele (învățăturile) prețioase prin papism, și aceasta dovedește de nou acelaș lucru. Învățături false au pricinuit ținte și străduințe false în țarina Domnului și au condus pe mulți în serviciul Satanei, a sămăna greșeli în învățături, cari au cauzat neghină din belșug.

Țarina o văd mulți frumoasă și înfloritoare, când pot număra creștini cu sutele de milioane. Totuși de fapt grâu e foarte puțin și ar fi fost mult mai bine dacă neghina lumescă nu ar fi rămas în biserică, ci la locul său în lume și „turma cea mică“ sfințită, singurul reprezentant al spiritului și învățăturii lui Christos, ar fi lăsat-o în țarină; căci neghina a împedecat foarte mult grâul în creșterea sa, l-a înnădușit aproape cu totul. Atunci s'ar fi văzut foarte bine deosebirea dintre biserică și lume, și creșterea sa cu toate-că în *mod bădător la ochi* mai înceată, ar fi fost sănătoasă. Izbânda cea mare ce e numai la vedere, care se arată în numeri și bogăție și stare socială, cu care se laudă atâția, de fapt e o pagubă mare și nu e nici pentru biserică nici pentru lume vre-o binecuvântare.

Dacă cercetăm lucrul vedem, că multe dintre clasele acestea de neghină sunt puțin vinovate pentru firea lor falsă ca grâu imitat; nici nu știu multe dintre ele că neghina nu e biserică cea adevărată (cei aleși), căci ele mica turmă a sfinților o țin de fanatică, de extremistă. Și în asemănare cu clasa neghinei, Domnul și apostolii și întreg grâul de bună seamă se par extremiști fanatici.

Neghinei de atâtea ori și atât de cu temei i s'a spus că ei sunt creștini, că *toți* sunt creștini afară de iudoi, necredincioși și păgâni, încât de abea se poate aștepta, ca ei să știe altceva. Învățături greșite le arată că sunt numai două clase, și că *toți* cari scapă de suferințele de veci, ar fi moștenitori împreună cu Christos. Orice predică la mormânt, afară de cazul când e vorba de vreunul decăzut cu totul sau necredincios sau nelegiuit, asigură bucuria păcii, bucuria și fericirea cerească a celui mort; și pentru a dovedi aceasta se reproduc părți din Scriptură, cari în urma legăturii lor ar trebui să se folosească numai la cei pe deplin sfințiți, la sfinți.

Fiind înclinați dela sine înșiși a se muștra și a tăgădui cu conștiințiozitate că sunt sfinți și că nu sunt vrednici de bogatele făgăduințe ale Scripturii, prin tovarășii lor de viață, sunt înduplecați a susținea că sunt creștini. În conștiința lor, simțesc — adevărat sunt chiar siguri — că n'au

neghină cari de asemenea nu sunt mai bine instruiți (în făcut nimic, că după dreptate ar fi vrednici de suferințe de veci; și credința lor în învățăturile greșite ale creștinismului îi îndeamnă a nădăjdui și a susținea că ei și *toți* oamenii morali sunt membri ai bisericei, care va fi împărțită de toate făgăduințele pământeste. Astfel în urma învățăturilor greșite sunt neghină și nu numai că ei iau o poziție falsă, dar reprezintă în mod greșit și dejosec și adevăratul punct de vedere înalt al sfințeniei. Prin înșelăciunea greșelei acesteia au un simțământ de siguranță și mulțumire de sine. Căci dacă se aseamănă pe ei înșiși și viața lor cu mulțimea din biserică cu numele și cu pretinții lor răposati, la mormântul căroră au auzit predicile, atunci văd că ei înșiși sunt cel puțin mijlocii — și că sunt mai mult în conștelegere cu religia lor decât mulți alții, cari voesc a se arăta de oameni mari. Totuși însă știu aceea, că inimile și viața, timpul și banul lor, talentii și darurile nicicând nu le-au jertfit de fapt Domnului și serviciului Său.

Precum a fost nimicită „clasa plevei“ a poporului jidovesc la sfârșitul secerișului său, (Luca 3:17) *astfel* va fi nimicită și clasa aceasta a „neghinei“ în secerișul acesta. Precum pleava a încetat a și mai revendica împărăția învingătoare a lui Dumnezeu și alte drepturi zadarnice de a fi sprijinite de Dumnezeu, înainte de ce secerișul acela s'a sfârșit cu *focul* cel mare al luptelor religioase și politice, cari au nimic sistemul acela, astfel va fi cu clasa neghinei al așa numitului creștinism. Ea va fi nimicită; ea va înceta a mai fi o clasă a neghinei; ea va înceta a se mai duce în rătăcire pe sine înșiși, precum și pe altele; ea va înceta a și lua asupra sa făgăduințele peste măsură de mari și prețioase la cari au dreptul numai sfinții învingători; și va înceta a mai revendica numele de „creștinism“ sistemelor lor lumești, — când diferitele lor întocmiri religioase se vor mistui în „focul geloziei lui Dumnezeu“ — al timpului de mare strămtorare cu care să sfârșește veacul acesta. — Zefania 3:8.

După ce pilda istorisește arderea neghinei zice mai departe „Atunci dreptii (grâul) vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.“ (Ce dovadă mai bună ca aceasta putem avea, că biserică adevărată încă n'a fost așezată în putere ca împărăție a lui Dumnezeu și că înainte de sfârșitul secerișului acestuia nu va fi înălțată ca o atare?) Atunci soarele dreptății (al căruu centru și punct de strălucire va fi totdeauna Isus Christos) se va ridica cu mântuire pe aripile sale, spre a binecuvânta întreagă omenirea, a o reînființa și a o curăți și albi de păcat și greșală.

Să nu uităm împrejurarea, că adevărații izraeliți tot așa ca și *toți* izraeliții numai la aparență (vedere) au format casa lui Izrail cea jidovească sau trupească, și că numai *adevărații* izraeliți au fost aleși și adunați în grânaul evangelic și au fost cinstiți cu adevărurile ce se țin de veacul creștinesc, iar partea cealaltă a poporului acela („pleava“) n'a fost mistuită trupește (cu toate-că în suferințele sale multe vieți s'au pierdut), ci au fost numai delățurați dela toate darurile regatului, pe cari s'au întemeiat și încrezut mai înainte. Apoi caută paralela (asemănarea) și obiectul cu privire la aceasta în purcederea cu „neghina“ în timpul acest arzător.

Domnul nostru ne-a arătat ce avem a aștepta în „secerișul“ aceste, și care este partea noastră în acesta, că noi înșine nu numai că suntem despărțiți, dar trebuie să și

folosim secerea adevărului ca „secerători”, spre a ajuta altora spre libertate intru Christos și spre despărțirea de sistemele și legăturile omenești greșite. Insa nu numai atata, ci spre a ne asigura indoit că suntem adevărați, și că timpul de despărțire (alegere) al secerișului a sosit. El ne-a inzestrat și cu dovezi, chiar și cu privire la anul cu care s'a început munca secerișului; cu privire la aceea că anume cât va ținea și când se va sfârși. Dovezile acestea cercetate deja arată, că sfârșitul anului 1874 formează începutul, iar finea (sfârșitul) anului 1914 sfârșitul secerișului acestuia de 40 de ani, iar toate amănuntele, ordinea și munca secerișului acestuia, își au simbolul în secerișul jidovesc. Noi voim a cerceta deci unele raporturi de timp mai însemnate ale secerișului aceluia simbolic și învățăturile ce ni le dau, cari acum se pot folosi și pe cari Domnul nostru precum putem vedea, le-a orânduit spre aceea, ca să nu fim cu indoiăla sau nesiguranță, ci să cunoaștem planul Său și să putem lucra după el din toată puterea ca tovarăși ai Lui spre îndeplinirea voinței Sale arătate.

Toate raporturile de timp împreunate cu secerișul jidovesc (cu toate-că adeseori se referă indirect la cei credincioși) se referă direct la mulțimea cea mare după nume și au arătat perioade a cercetării lor, a disprețului lor, a căderii și sfărâmării lor ca sistem sau biserică națională. Astfel venise Domnul ca mire și secerător (în anul 29) nu numai pentru izraelitenii adevărați, ci pentru întreaga mulțime (Ioan 1:11) Acolo îndeplinirea muncii secerișului a arătat faptul, că cei eopți, sămânța coaptă, vrednică pentru grănar (întocmirea timpului de vindecare creștinesc) a fost puțină, numai puțini dintre ei, iar mulțimea cea mare a fost grâu numai la vedere. De fapt mulțimea a fost numai „pleavă”, fără a conținea ceva din grâu. Când Domnul nostru 3 și 1/2 ani mai târziu (în anul 33) a luat la sine slujba împărătească și a lăsat (ceea-ce mai înainte nu făcuse (Ioan 6:15) ca poporul să-l încalce pe un mânz de asin și să-l salute de rege, înseamnă un punct în secerișul acesta creștinesc, care e cu mult mai însemnat ca cel al simbolului său. Paralela cu privire la aceasta se referă, precum am văzut, la anul 1874, ca timpul la a doua (prezentă) venire a Domnului nostru ca mire și secerător, și la Aprilie 1878, timpul când și-a început de fapt funcția sa ca rege și stăpânul stăpânilor — acum ca rege spiritual, prezent cu toată puterea Sa, cu toate-că nevăzută oamenilor.

Ceea-ce a săvârșit Domnul aici, până când s'a arătat câteva ceasuri în mod simbolic ca rege al lui Izraël, e pentru noi de mare însemnătate. Aceasta arată fără nici o indoiăla, că ce e a se aștepta acii. Ceea-ce l-am văzut atunci făcând, în mod simbolic, că a intrat ca rege în Ierusalim călare pe mânzul asinei, că a alungat fariseii din templu, aceea-o recunoaștem acum ca stând pe o treaptă mai înaltă; cu toate-că acum regele și vestirea yazei sale regesti e adusă la cunoștință pe căi foarte diferite și văzute numai ochiului credinței. Insa simbolul jidovesc servește spre aceea, a atrage privirile asupra îndeplinirii acesteia. Căci altcum n'am fi în stare a o recunoaște. Prima muncă a regelui simbolic a fost a judeca întreaga biserică națională a lui Izraël, ca nevrednică a fi și pe mai departe împărăția Sa, sau a mai fi privită și pe mai departe ca moștenire a Sa. Acest lucru e arătat în cuvintele următoare: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeti și ucizi cu pietri pe cei trimisi

la tine, de câte ori am voit să adun pe copiii tăi, după cum adună pasărea puii săi supt aripi, dar n'ai voit. *Iată vi se lasă casa voastră pustie.* — Matei 23:37-39.

Intrebuințată cu privire la secerișul prezent, această ne învață, că asemenea cu Izraëlul simbolic în anul 33, după-ce a fost recunoscut 1845 de ani ca poporul lui Dumnezeu, prin dovezi de îndurare și muștrare, și altele a fost respins din partea regelui, deoarece-ce după o cercetare de 3 și 1/2 ani a fost aflat de nevrednic — astfel în secerișul prezent după o asemenea cercetare de 3 și 1/2 ani și la sfârșitul unui asemenea period de 1845 de ani de îndurare (milă) și muștrare creștinătatea cu numele va fi judecată din partea regelui, ca nevrednică a primi și pe mai departe vre-o îndurare sau a mai fi în vre-un fel oareși-care recunoscută de El.

14. Cum împiedecă sistemul lecțiunelor internaționale pe adevăratul cercetător al bibliei în aflarea adevărului? — Pag. 46, prf. 1.

15. Ce urmări rele au asupra părinților și copiilor, și a tineretului în general, metodele școlii de duminică? — Pag. 46, prf. 2.

16. Ce este de obicei experiența unui conducător de clase biblică? Unde este locul adevărat al predicatorului și unde al învățacelui? — Pag. 46, prf. 3.

17. Cum și-a compus sectarismul programul și ce e țelul principal a acestor adunări și convorbiri etc.? — Pag. 46, prf. 4.

18. Va fi arderea neghinei un lucru de câte-va clipe? Se poate socoti literal focul paraboalei? — Pag. 46, prf. 5.

19. Semnifică arderea neghinei arderea tuturor membrilor din clasa neghinei? — Pag. 47, prf. 1.

20. Ce este semnificarea „bunei sămânțuri”? În ce period și cine a sămănat neghina și în ce mod? — Pag. 47, prf. 2.

21. Cum e privită țarina de mulțime și cum e starea ei adevărată? — Pag. 47, prf. 3.

22. Pentru ce nu se pot judeca mulți din clasa neghinei ajungând ei ca falsificatură a grăului într'o stare sucită? — Pag. 47, prf. 4-6.

23. Când vor observa neghinele poziția lor adevărată? — Pag. 47, prf. 7.

24. Ce zice parabola mai departe referitor la experiențele clasei grăul? Și la ce rătăcire populară contrazice această declarație? — Pag. 47, prf. 8.

25. Cari au fost faptele în secerișul jidovesc cu privire la „grâu” și „pleavă”? — Pag. 47, prf. 9.

26. Ce fel de două dovezi ne-a dat Domnul cu privire la aceea că acum trăim în timpul secerișului? — Pag. 48, prf. 1.

27. Explică pe scurt, că împrejurările timpului în legătură cu secerișul jidovesc credincioșilor și marilor sisteme nominale în deoseb ce învățatură dau? În 29. d. Chr. când Domnul a venit ca mire și secerător la cine a venit și cu ce scop? Când cu 3 și 1/2 ani mai târziu (în 33) s'a arătat ca rege ce întâmplare mai însemnată a arătat cu privire la secerișul de acum? — Pag. 48, prf. 2.

28. Explică cum își află faptele Domnului din timpul funcționării sale ca rege simbolic al lui Izraël paralel cu secerișul tipic din prezent. — Pag. 48, prf. 3.

29. Însemnat a respingerea Izraëlului trupesc respingerea personală pe Izraëlul adevărat, și ce paralelă are această în seceriș. — Pag. 48, prf. 4.